

AMANDA WEN

*Haar hele leven heeft
ze gezwegen... tot dat
niet meer lukt.*

Het vergeten lied

Amanda Wen

Het vergeten lied

Roman

Vertaald door Marija Veldhoen-van Welie

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

1

Carter Douglas had er een vreselijke hekel aan als zijn make-up op was.

Acht jaar tv-ervaring, acht jaar waarin hij foundation opdeed voordat hij op het scherm verscheen, had hem geleerd altijd een reserveflesje achter de hand te hebben. Maar nu was het juli en hij was in Wichita, wat inhield dat het zomervakantie was, zijn werkschema propvol zat en hij tot ver na zijn normale bedtijd buienfronten op de radar in de werkamer zat te bekijken. Die mix van te veel werk en te weinig slaap maakte dat hij steken had laten vallen. Dus hier zat hij, met nog maar een halfuur te gaan voor de nieuwsuitzending van zes uur 's avonds, terwijl hij met het flesje schudde, het op zijn kop hield en erin kneep, in een poging om de allerlaatste crèmekleurige druppeltjes eruit te krijgen.

‘Het wil niet echt lukken, hè?’ Melanie Powell zat op de presentatorsstoel in de studio en keek op van haar tablet. Net als Carter klokte ze elke doordeweekse dag om 3.00 uur 's nachts in om Kansas door de ochtendspits te loodsen. En net als Carter draaide ze extra diensten voor een collega die op zomervakantie was. De dikke laag make-up op haar gezicht kon de donkere wallen onder haar ogen niet verbergen, maar Carter wist wel beter dan haar daarop te wijzen.

Maar hij kon niet onder haar opmerking uit. Er zat niets meer in dit flesje. Niks. Noppes. Nada.

‘Nee.’ Hij rolde zijn bureaustoel naar achteren en gooide het flesje met een flinke zwaai naar de metalen prullenbak aan de andere kant van de werkamer. Met een metalig geluid plofte het in de lege bak. *Het publiek gaat uit zijn dak.*

‘Je mag die van mij wel gebruiken,’ zei Melanie met een lach in haar stem. ‘Maar ik weet vrij zeker dat je daar niet van opknapt.’

Carter grinnikte. Mels bleek-als-een-doek-foundation in combinatie met zijn donkerbruine haar en inhammen... hij zou weinig méér nodig hebben om er als een vaatdoek uit te zien.

‘Ik vrees inderdaad dat dan na de uitzending de telefoon roodgloeiend staat. Allemaal kijkers die bezorgd informeren of het wel goed met me gaat.’ Hij grijnsde, waarna hij ging staan en zijn portemonnee uit zijn bureaula viste. ‘Ik ben even weg voor wat plamuur. Heb jij nog iets nodig?’

Mel stopte een blonde lok haar achter haar oor en keek met een vermoeide glimlach op. ‘Koffie, alsjeblieft. Hoe sterker hoe beter.’

‘Eén extra sterke espresso dus. Komt eraan.’ Carter stak zijn portemonnee in de zak van zijn broek en duwde de houten deur van de studio open.

Even later stapte hij door de dubbele glazen entredeuren naar buiten, de parkeerplaats van Channel Five op, die lag te blakeren in de zon. Hij verbaasde zich nog elke dag over het contrast tussen de kunstmatige vrieskou binnen en de hete, klamme buitenlucht; het voelde alsof er een hond recht in je gezicht stond te hijgen. In het droge zuidwesten van Kansas met zijn eindeloze horizon, waar hij was opgegroeid, wisten ze niet eens wat luchtvochtigheid was. Hier liep het zweet hem al over de rug na een wandelingetje van twee minuten over de parkeerplaats.

Het weerbericht van vandaag was in ieder geval eenvoudig.

De glazen schuifdeuren van de kleine supermarkt schoven wijd open en lokten Carter de heerlijke koelte in. Doordat de winkel vlak naast de studio lag, werden er talloze bezoeken aan gebracht voor vergeten boodschapjes of snelle afhaalmaaltijden – niet zo goede Mexicaanse, lekkere Chinese, een stoofschotel met bier die hij koste wat kost probeerde te vermijden – en koffie die zo

sterk was dat je haar er bijna spontaan van overeind ging staan, de absolute favoriet van zijn collega's. Die zou hij meenemen voor Mel, zodra hij een nieuw flesje foundation te pakken had. Hij sloeg een pad aan zijn linkerhand in en liep met grote stappen door de cosmetica-afdeling tot hij bij het schap met zijn favoriete merk stond en... O nee.

Alle vakken stonden vol, behalve dat ene met zijn perfecte kleur. Die hij al jaren gebruikte. De enige waardoor hij er niet uitzag alsof er iets verschrikkelijk mis was gegaan onder de zonnebank. Verbeten graaide hij door de flesjes in de hoop dat de goede kleur per ongeluk in een ander vak was gezet, maar tevergeefs. Zijn kleur, met de pakkende naam B385, was nergens te bekennen.

Blijkbaar was hij niet de enige die weleens vergat om vooruit te denken.

Lauren Anderson stapte dankbaar de koele lucht in die haar aan de andere kant van de glazen schuifdeuren wachtte. Ze streek wat vochtige lokken uit haar nek en mopperde zachtjes op het stel dat hun bruiloft absoluut buiten wilde vieren, terwijl de temperatuur opliep tot boven de veertig graden en de hoge luchtvochtigheid er nog een schepje bovenop deed. Hoewel ze op een buitenbruiloft zonder twijfel de meest fantastische foto's schoot, wist ze één ding zeker. Als ze zelf zou trouwen, zou dat binnen zijn.

Gelukkig was de receptie wel binnen en had ze onderweg even tijd om nog een keer kokoswater te gaan halen. Maar voordat ze dat deed verdween ze eerst in de damestoiletten voor een snelle blik in de spiegel. Aargh. Ze was zo dom geweest om geen waterproofmascara op te doen en na twee uur fotograferen in de felle zon zag ze eruit als een aftakelende wasbeer.

Met een vochtig papieren handdoekje maakte ze het iets minder erg. Maar het was niet genoeg. Met een zucht gooide

ze het handdoekje in de prullenbak en stooft de toiletten uit. Hier moest make-upremover aan te pas komen.

Het gangpad met cosmetica was meestal uitgestorven rond dit tijdstip op zaterdagavond, maar vanavond stond er een donkerharige man in een helderwit overhemd en een zwarte pantalon fronsend naar de vakken met foundation te kijken, alsof ze het geheime ingrediënt bevatten om cola in plutonium te veranderen. Ze smoorde een lach om de overduidelijke verwarring van de man. Was hij er door zijn vrouw of vriendin op uitgestuurd om een make-upnoodgeval op te lossen?

Maar toen ving ze een glimp op van zijn profiel en verdween haar glimlach meteen. Die krachtige, rechte neus. De hoek van zijn kaak. De lange wimpers.

Dit was niet zomaar een man.

Het was Carter Douglas. Hier, op dit moment. In eigen persoon.

Lauren keek de andere kant op en probeerde haar bonkende hart en opstandige maag weer tot rust te brengen. Ze wist al sinds het voorjaar dat hij in Wichita was. Als ze het al even had kunnen vergeten, dan had het enorme billboard met 'Een goedemorgen met Carter en Mel' langs de snelweg haar wel herinnerd aan het gezicht dat haar sinds de middelbare school niet los had gelaten.

Toen was hij slungelig geweest en vertederend als een tieneridool, met zijn glanzende, donkere ogen en zijn onverschillige grijns. Maar nu, met dat overhemd dat strak om zijn brede schouders spande, een scheve glimlach op zijn gezicht en zijn weerbarstige haar dat perfect geknipt en gestyled was... nu was hij absoluut onweerstaanbaar.

Hij wierp een snelle blik haar kant op en ondanks de airco voelde ze haar wangen warm worden. Ze keek strak naar de vakken voor haar alsof ze helemaal in beslag werd genomen door...

Puistjescrème.

Natuurlijk. Nu was het helemaal alsof ze dertien jaar terug was in de tijd.

‘Pardon.’ Zijn stem, een tenor die met de jaren dieper en warmer was geworden, bracht haar met een schok terug in het heden. Een verontschuldigende glimlach krulde om zijn mond en hij keek haar met zijn diepbruine ogen aan op een manier die haar deed denken aan de smekende blik van een jong hondje.

Haar maag kneep zich samen. ‘Ja?’

‘Ik bedoel dit niet seksistisch ofzo, dus begrijp me alsjeblieft niet verkeerd, maar ik ben straks in de uitzending en ik kan wel even een extra paar ogen gebruiken.’ Hij hield twee flesjes foundation naast zijn gezicht. ‘Welke past het best? De tint die ik altijd heb, is op.’

Lauren staarde hem aan. Niet vanwege het maffe gezicht van haar ex-vriendje dat niet kon kiezen uit de make-up – hoewel dat op een later moment vast heel grappig zou zijn – maar omdat hij haar niet herkende. Er was zelfs geen spoor van vage herkenning op zijn mooie gezicht te zien.

Hoe vaak had ze niet gedroomd van dit moment? Van Carter Douglas, die zomaar, onverwacht, haar leven weer kwam binnenvallen en haar niet zou herkennen omdat ze er slank en fantastisch uitzag?

Oké dan, na een middag roosteren in een zonnig Kansas zag ze er níét fantastisch uit. Niet nu. Maar ze was slank.

Daar was ze zeker van.

Ze onderdrukte een triomfantelijke glimlach en keek naar de twee flesjes in zijn hand. Geen van beide was de goede tint, maar één vak hoger stond een ander merk foundation dat wel de perfecte tint had.

‘Deze.’ Ze griste het flesje uit het vak en stak het naar hem uit.

‘Zeker weten?’ Hij nam beide flesjes in zijn rechterhand en pakte het nieuwe flesje van haar aan.

‘Yep. Die andere zijn te donker voor de ondertoon van je gezicht. Daar word je oranje van.’

‘Bedankt. Heel erg bedankt. Je hebt er net voor gezorgd dat ik mijn baan behou.’ De flesjes tikten tegen elkaar toen hij ze

terugzette in het vak. 'Ben je misschien kunstenaar? Je weet wel heel veel over ondertonen.'

Stond hij nou met haar te... flirten? De speelse toon in zijn stem wees er wel op en de plagerige manier waarop hij zijn wenkbrauwen optrok, bewees het. Hij schonk haar een brede glimlach.

Hij had nog steeds niets door. Als ze nu wegliep, zou hij er ook nooit achter komen. Waarschijnlijk was dat het slimste en verstandigste om te doen. En heel volwassen.

Maar al die loze beloftes, die mooie maar inhoudsloze woorden, hadden diepe wonden geslagen. Wonden waar ze jarenlang van had moeten herstellen. Ze kon het niet over haar verwonde hart verkrijgen om hier weg te lopen zonder dat Carter Douglas precies wist wie net de juiste tint make-up voor hem had uitgezocht.

'Ja, ik ben fotograaf.' Ze zette een stap opzij, stak haar hand uit naar de pakjes met reinigingsdoekjes en pakte er twee. Eentje stopte ze onder haar eigen arm, de andere duwde ze zachtjes tegen Carters borst. 'Die foundation is waterproof. Deze heb je ook nodig.'

Met een verwarde uitdrukking op zijn gezicht pakte hij de doekjes van haar over. 'Bedankt.'

'Nu heb je alles.' Ze liep langs hem, terwijl ze een liedje neuriede dat Carter en zij lang geleden hadden gezongen onder de schijnwerpers van het zomertheater. Zij met haar blonde krullen verborgen onder Hodels donkere pruik en een kleurige hoofddoek, hij de perfecte Perchik uit *Fiddler on the Roof*, lang en trots, met een baret op zijn hoofd en een zwierige lach op zijn gezicht. Hij hield de gekreukte verpakking nog steeds tegen zijn borst gedrukt.

'Lauren?'

Eindelijk.

Ze stond stil. Draaide zich om.

Carter stond midden in het gangpad, met de make-up in zijn hand, het pakje doekjes in de andere. Zijn mond stond open, een

denkrimpel vormde zich tussen zijn gefronste wenkbrauwen.

De triomfantelijke lach die ze had onderdrukt, brak eindelijk door.

‘Hoi Carter.’

2

Lauren Anderson. Na al die jaren.

Die werkelijkheid was zo verbijsterend dat hij haar net wat te lang stond aan te staren, aan haar opgetrokken wenkbrauw te zien. Door de flauwe glimlach die een schattig kuiltje tevoorschijn toverde in haar rechterwang was hij in één keer weer terug in die heerlijke zomer. Tien geweldige weken, te mooi om voor altijd te zijn.

‘Wow, Lauren. Wat gaaf om jou weer te zien.’ Hij wilde haar niet aanstaren, maar hij kon het niet helpen. Ze zag er zo anders uit. Haar gezicht met ronde appelwangen – het gezicht dat hij zich herinnerde – toonde nu hoge jukbeenderen en een uitgesproken kaaklijn. Onder de bandjes van haar zomerjurk waren fijne sleutelbeenderen te zien en ze had een slanke arm om haar middel geslagen, dat ook veel slanker was dan hij zich herinnerde. Zelfs haar haar was anders. Een goudblonde tint, warmer dan het hoogblonde haar dat ze op de middelbare school had gehad. Ze had haar zorgvuldig gekrulde haar ingewisseld voor een rommelige knot hoog op haar hoofd. Er waren wat goudkleurige, verwaaide lokken uit ontsnapt die nu om haar lange nek en schouders vol sproetjes dansten.

Maar haar diepblauwe ogen, met een zwarte ring om de iris en heel groen in het midden, omkranst door lange wimpers... die waren niets veranderd. Die ogen hadden hem ooit vol liefde aangekeken en dat beeld had hij de afgelopen dertien jaar niet van zich af kunnen zetten. Het had hem eraan herinnerd welke prijs ze hadden betaald voor zijn beroerde leven.

Ze hield haar hoofd schuin, waardoor hij beseftte dat hij weer stond te staren en hij probeerde zijn beste klaar-voor-de-came-

raglimlach. ‘Sorry. Het is gewoon dat... je ziet er zo anders uit. Je bent nog mooier geworden.’

Ze lachte. Dezelfde tinkelende Lauren-lach, maar hij had iets scherps dat hij eerder niet had gehoord.

‘Dank je.’

Had hij die opmerking niet moeten maken? Ze was onzeker geweest over haar gewicht die zomer. Een paar ongevoelige opmerkingen van de regisseur hadden haar bijna aan het huilen gebracht en hij was in haar plaats woedend geworden. Keer op keer had hij geprobeerd haar op zijn manier naar zichzelf te laten kijken.

Hij had haar altijd mooi gevonden.

‘En wat brengt jou naar Wichita?’ Hij propte het pakje doekjes onder zijn arm en probeerde zijn geheugen op te frissen. ‘Jouw grootouders wonen hier toch?’

‘Mijn oma. Opa is een paar jaar geleden gestorven, toen oma’s alzheimer verslechterde. Ik ben bij haar ingetrokken om haar te helpen en dat werkte voor een tijdje, maar...’ Ze viel stil, een stilte die werd opgevuld door een liedje van een lawaaierige countryzanger dat uit de speakers schalde. ‘Vorig jaar moesten we haar in een verzorgingshuis laten opnemen. Ze heeft het er goed gelukkig en meestal weet ze nog wie ik ben. Het kan slechter dus.’

Zijn hart deed zeer om haar dubbele verlies. Haar medeleven met haar oma riep een warm gevoel bij hem op. ‘Wat erg voor je.’ Zonder erbij na te denken, stak hij zijn hand uit legde hem op haar schouder. De spieren onder zijn vingertoppen verstijfden, maar ze trok zich niet terug. Dat was een goed teken.

‘En jij?’ Ze hief haar kin en sloeg haar arm nog steviger om haar middel. ‘Jij woont hier zeker ook, nu je voor Channel Five werkt en zo...’

‘En met al het gedoe dat daarbij komt kijken.’ Hij schudde met het flesje foundation. ‘Maar inderdaad. Ik doe daar het weer, al iets langer dan een jaar nu.’

‘Het weer, hè?’ Ze liet haar blik over hem heen glijden. ‘De

laatste keer dat ik je sprak, was je nog gebrand op de stoel van de nieuwspresentator van CNN.’

Carter stopte zijn vrije hand in zijn zak. ‘Tja. Het leven gaat vaak anders dan je hoopt.’

‘Misschien is het een schrale troost, maar mijn ambities om de nieuwe Taylor Swift te worden, hebben ook wat anders uitgepakt.’

Er kwamen herinneringen boven aan dat mooie maanverlichte plekje bij de kreek bij haar grootouders boerderij. Van Lauren die zich over haar oude gitaar boog terwijl haar lange haar langs haar wangen streek.

Dat was de nacht dat alles veranderde.

Hij schraapte zijn keel. ‘Dus... je bent nu fotograaf?’

‘Ja.’ Haar schouders ontspanden zich en de greep van haar arm om haar middel werd minder stijf. ‘Ik doe bruiloften, newbornshoots en maak foto’s voor mijn foodblog.’

Hij knipperde even met zijn ogen. ‘Een foodblog?’

Haar ogen twinkelden, maar ze was op haar hoede. ‘Gezond eten.’

Dat verklaarde waarschijnlijk haar gewichtsverlies.

‘Ik doe veel met veganistische en biologische producten en zo. Ik vind het leuk om mensen te laten weten hoe lekker en leuk het is om te eten zoals God het heeft bedoeld.’

Hij grijnsde. ‘Ik volg meestal het McDrive-dieet, dus ik zal je op je woord moeten geloven.’

‘Je zou die troep nooit meer aanraken als je mijn Bananarama-pannenkoekjes had gemaakt.’ Ze stak haar wijsvinger naar hem op. ‘Maar drie ingrediënten, supermakkelijk en veel lekkerder dan een McVet en Calorieën.’

‘Voor ik me daaraan waag, moet ik eerst de batterijen uit mijn rookmelder halen.’

Laurens lach gaf hem het gevoel dat hij net een driepunter had gescoord.

‘Geloof me, iedereen kan dit maken.’ Haar armbanden rinkelde terwijl ze in haar kleurrijke geweven tas zocht en er een

visitekaartje uit viste. ‘Hier. Die pannenkoekjes heb ik afgelopen donderdag gepost.’

Hij pakte het kaartje uit haar uitgestrekte hand. Zijn ogen vlogen van het adres van de website naar de kleine foto van haar op het kaartje. Handen tot een kommetje gevouwen, gevuld met bessen en groene blaadjes, gouden krullen die over haar schouders vielen en dezelfde lach als die waardoor zijn hart al die jaren terug sneller was gaan kloppen.

Net als nu, trouwens.

Daar wilde hij niet bij stilstaan.

‘Carter, ik moet gaan nu. Het was leuk om je weer te zien.’ Ze was even stil, deed haar mond open en toen weer dicht terwijl ze haar hoofd schudde. Wat ze bijna had gezegd, bleef een mysterie. ‘Zorg goed voor jezelf, oké?’

‘Ja.’ Zijn stem klonk als die van iemand anders. ‘Jij ook, Lauren.’

Ze liep het gangpad uit. Haar sandalen tikten zachtjes op de tegelvloer op het ritme van de laatste, zachte tonen van het liedje dat uit de speakers kwam.

Hij schrok op toen zijn telefoon plots begin te trillen in zijn broekzak. Vlug haalde hij hem tevoorschijn.

Mel.

‘Laat me raden. Je wilt ijskoffie in plaats van espresso?’

‘Vergeet de koffie, kokosnoot.’ Mels favoriete scheldwoord schalde door zijn linkeroor. ‘Ben je vergeten dat we vanavond een uitzending hebben? Over twaalf minuten gaan we live.’

Zijn maag maakte een tuimeling. Hij was het inderdaad vergeten.

Lauren Anderson had hem al het andere laten vergeten.

Net als altijd.

Laurens rode Jeep produceerde een kort, vrolijk getoeter toen ze hem de volgende middag vergrendelde. Ze liet haar sleutels in haar tas glijden en stak de parkeerplaats van Plaza de Paz,

die in het zonlicht baadde, over voor haar wekelijkse bezoekje aan haar oma. Garrett had gelijk gekregen over deze plek, dat moest ze toegeven. Hoewel Rosie Spencer nog steeds veel slechte dagen had omdat haar alzheimer tragisch voorspelbaar verslechterde, was ze door de goede zorgen en het gezelschap van het personeel en de bewoners vaker wel dan niet de pittige, sprankelende vrouw zoals Lauren haar altijd gekend had. Ook al kon ze nooit meer op Laurens naam komen.

Pas toen oma van huis wegliep tijdens een tornado die de familieboerderij op een paar meter passeerde, had Lauren erkend wat haar broer Garrett haar al weken duidelijk probeerde te maken: oma kon niet langer in haar eigen huis blijven wonen. Ondanks de temperatuur van boven de veertig graden verscheen het kippenveld op Laurens armen bij de herinnering aan die dag in het voorjaar, waarop het maar net goed was afgelopen. Het gejammer van de sirenes. Haar paniek en wanhoop bij het zien van oma's lege stoel in de keuken. De gespannen stem van de weerman op tv. Dat was het eerste wat ze weer van Carter zag na dertien jaar. Eigenlijk had hij –

‘Hé, Lauren.’

De begroeting van haar broer haalde haar gelukkig terug naar het heden. Ze zag hem aan de overkant van de chique lobby uit de lift stappen.

‘Garrett.’

Ze liep naar de andere kant van de lobby voor een snelle knuffel. ‘Ik wist niet dat je vandaag ook zou komen.’

Ze liepen samen naar de receptie. Het kuiltje in Garretts wang werd nog dieper. ‘Ik ook niet, maar Sloane heeft nog meer dozen uitgezocht.’

Grinnikend krabbelde Lauren haar naam op de intekenlijst en gaf de pen daarna aan Garrett. ‘Wat heeft ze deze keer gevonden?’ Haar bijna-schoonzus was dol op geschiedenis en sinds ze afgelopen zomer de boerderij van de Spencers had gekocht en daarheen was verhuisd, was ze met veel plezier anderhalve eeuw aan familievoorwerpen aan het uitpluizen.

‘Een oude bijbel. Zwart, met rode snijranden en oma’s meisjesnaam voorin.’ Hij keek haar over zijn schouder aan. ‘Ik had hem nog nooit gezien. Klinkt het jou bekend in de oren?’

‘Ik geloof het ook niet, nee.’

Garrett tekende zich uit. ‘Hoe dan ook, ik wilde hem even afgeven. Kijken of ze zich hem herinnerde.’

‘En?’

‘Lastig te zeggen. Ze pakte hem van me aan en bladerde erdoorheen, maar ik weet niet of het tot haar doordrong wat het was.’ Hij legde de pen weg en draaide zich naar Lauren. ‘En hoe gaat het met jou?’

‘Goed.’ Ze verstevigde haar greep op het handvat van haar tas. ‘Gisteren kwam ik, eh... Carter tegen.’

‘Echt?’ Garrett leunde tegen de balie. ‘Dat moest er een keer van komen. Hoe ging het?’

‘Goed, denk ik. Hij herkende me niet.’ Dat moment was een van de beste van haar leven geweest, een absolute triomf. Ze had zich allerlei varianten van een stomverbaasde Carter voorgesteld, maar de werkelijkheid was nog beter geweest dan in haar verbeelding.

‘Je bent volwassen geworden, Lo.’

‘Hij ook.’ Tot zover de triomf. Want haar hart – dat nog steeds de littekens droeg van het mes dat hij erin had geplant – had weer salto’s gemaakt bij het zien van zijn donkere ogen, waar ze zich helemaal in kon verliezen. Bij het horen van zijn diepe stem. Bij het voelen van de warmte van zijn troostende hand op haar schouder.

Garrett keek haar aan met dezelfde aandacht als die hij aan de investeringsportefeuilles van zijn cliënten schonk. ‘Dus... het gaat goed met je?’

‘Ja. Echt. Het is natuurlijk altijd een beetje raar om je ex weer te zien. Maar we zijn beiden volwassen nu. We hebben gedag gezegd, een paar minuten gepraat en toen zijn we allebei weer verdergegaan. Het is klaar nu. Ik hoef hem nooit meer te zien.’

Als dat vreselijke billboard er niet was tenminste...

‘Oké.’ Garrett trok een wenkbrauw op, terwijl zijn onzichtbare zusjesleugendetector duidelijk afgang.

‘Goed. Ik ga naar oma.’ Lauren duwde op de knop van de lift en het lichtje ging branden. ‘Sloane en jij komen morgen eten, toch?’

‘Zolang jij iets maakt mét gluten, zijn wij van de partij.’

Het signaal dat de lift er was, viel perfect samen met het kus-handje dat ze hem toewierp en hij zwaaide opgewekt terwijl zij door de stalen schuifdeuren stapte.

Even later liep Lauren de hoek om van de helderblauwe gang en stond ze voor het appartementje van haar oma. De ingang was opgevrolijkt met geverfde pilaren en een wit tuinhekje om Plaza de Paz wat huiselijker te laten lijken dan een simpele houten deur gedaan zou hebben. Een klein gebaar, maar Lauren waardeerde het.

‘Oma?’ Ze liet de koperen klopper op de deur vallen. ‘Ik ben het, Lauren.’

Dat het stil bleef was niet ongewoon, want oma deed soms een dutje overdag. Misschien was ze uitgeput door het bezoekje van Garrett.

‘Ik kom naar binnen, goed?’ Lauren ging zachtjes de kamer in. Haar oma’s sneeuwwitte krullen kwamen net boven de rugleuning van haar geliefde blauwe leunstoel uit.

‘Oma?’ Lauren gluurde om de stoel heen.

Oma’s lichtblauwe ogen achter haar goudomrande brillen-glazen waren opengesperd en gevuld met tranen; haar dunne lippen trilden. Op haar schoot lag een geopende bijbel.

Lauren viel op haar knieën voor oma’s stoel en zocht haar nietsziende blik. ‘Oma.’ Ze legde haar hand over de rimpelige hand op de bijbel. ‘Alles is goed, oma. U bent veilig. Ik ben het, Lauren. De dochter van Barbara. Uw kleindochter.’

Een traan gleed langs oma’s rimpelige wang. ‘Ik weet niet...

Ik weet niet...’ Met haar andere hand tikte ze op de bijbel.

Lauren wierp een blik op de roodomrande witte pagina’s op haar oma’s schoot. De letters waren kleiner dan in de bijbel waaruit ze normaal las, die altijd op het kleine tafeltje naast haar leunstoel lag. Rosies zicht was nog goed, zeker voor iemand van haar leeftijd, maar dit lettertype was echt aan de kleine kant.

‘Wilt u dat ik u voorlees? Is dat het?’ Opgelucht omdat ze wist waar haar oma’s frustratie vandaan kwam, pakte Lauren de bijbel uit oma’s trillende handen.

Jakob zegent de zonen van Jozef, luidde het kopje. Lauren fronste. Meestal zocht haar oma naar troost en bemoediging in de psalmen of de brieven van Paulus.

‘Wilt u dat ik hier begin met lezen, oma? In Genesis?’

Ze vatte haar oma’s zwijgen op als instemming en nam naast haar plaats in de trouwe bijpassende leunstoel die altijd van opa was geweest. Orrin Spencer was er nu al bijna twee jaar niet meer, maar de vertrouwde geur van zijn aftershave en de rook van zijn pijp hing nog steeds in het zachte, blauwe fluweel waarmee de stoel bekleed was.

Ze legde de bijbel op haar schoot. “Maar Israël kruiste zijn handen: zijn rechterhand legde hij op het hoofd van Efraïm –”

Een gesmoorde snik legde haar het zwijgen op. Oma duwde een gerimpelde vuist tegen haar trillende lippen.

‘Oma?’ Lauren leunde naar haar toe. ‘Vertel me toch wat er is.’

‘Ephraïm,’ zei ze met raspende stem. ‘Hij had hier al lang moeten zijn. We hadden afgesproken... Kan iemand me alsjeblieft vertellen... wat er met Ephraïm is gebeurd?’

Twee verliefde stellen. Heel veel onmogelijke omstandigheden. Eén machtige God.

Na een lange strijd met boulimia heeft Lauren Anderson haar leven eindelijk op de rit. Het gaat goed met haar carrière en ze is omringd door familie. Maar een ontmoeting met Carter Douglas, haar vroegere vriendje én degene die haar hart gebroken heeft, zet alles op zijn kop.

Carter is vastbesloten om het goed te maken met Lauren, maar de moeilijkheden van vroeger zijn niet verdwenen en hij vraagt zich af of hij moedig genoeg is om nu een andere keuze te maken.

Wanneer Laurens vergeetachtige oma Rosie nachtmerries krijgt over een geheimzinnige man die Ephraim heet, proberen Lauren en Carter samen het verhaal over haar verleden in de jaren 50 te achterhalen. Het wordt een levensveranderende reis waarop ze ontdekken dat God nooit zomaar iets doet en dat zijn genade oneindig is.

AMANDA WEN is een meester in het verweven van verhaallijnen en schrijft graag over sterke vrouwen uit heden en verleden. In 2022 verscheen haar debuutroman Een schitterend plan, die in de VS werd genomineerd voor een Christy Award.

ISBN 978 902 9735070 NUR 302

9 789029 735070 >

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT